



Arrest

nr. 233 998 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten B. DAYEZ en P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BONUS, die *loco* advocaten B. DAYEZ en P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 8 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot intrekking van de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 5 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van zijn Belgische vader B.M. (...) RR xxx. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene volgende documenten voor :

Advocaat P.V. (...) meldt in zijn schrijven dd 7 januari 2018 dat betrokkene uitdrukkelijk wenst te verwijzen naar volgende stukken die bij zijn aanvraag werden voorgelegd.

- ‘attestation de non-imposition à la TH-TSC’ dd. 05.11.2018 en een attestation du revenu global impose au titre de l’année 2016, 2017 en 2018 dd 05.11.2018 : beide attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene. Het eerste attest de non-imposition a la TH-TSC werd afgeleverd op basis van verklaringen van betrokkene zelf. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kan dit documenten niet in overweging genomen worden als bewijs dat betrokkene in het land van herkomst geen eigendom bezit. Wat het attest attestation du revenu global impose au titre de l’année 2016, 2017 en 2018 werd dit opgemaakt door de provinciale directie van de belastingen te Tetouan, maar dit zegt niets over het feit dat betrokkene eventueel een inkomen kan hebben uit een andere provincie op het grondgebied.

-Bewijzen van geldstorting via Moneytrans aan betrokkene door de referentiepersoon dd 19.12.2012 (200 euro), 02.04.2013 en 03.05.2013 (telkens 195 euro), 28.02.2014 (195 euro) en 30.08.2014 (300 euro), 02.01.2016 ((495 euro) – 07.03.2016 (495 euro) – 21.06.2016 (195 euro) – 18.11.2016 (195 euro) en 10.12.2016 (495 euro). De andere bewijzen van storting via Ria aan betrokkene tussen 2014 en

2016 gebeurden door de moeder en de broer van betrokkene. Na 2016 werden geen bewijzen van geldstortingen meer voorgelegd.

-Bewijzen van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten van de referentiepersoon a.h.v. de individuele rekening 2017 en de loonfiches van januari tot oktober 2018.

-Een kopie van een geregistreerde huurovereenkomst

-Tot slot worden attesten van het OCMW Antwerpen voorgelegd op naam van betrokkene dd. 12.03.2019 en op naam van de referentiepersoon dd. 13.03.2019 waaruit blijkt dat beiden tot op datum van het attest geen financiële steun genieten.

Het is dus niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende waardoor hij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was en momenteel is van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de bewijskracht der stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“En ce que,

Après avoir dressé la liste des différents documents produits par le requérant à l'appui de sa demande, la partie adverse conclut au fait que ces documents ne permettent pas de démontrer que « betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende waardoor hij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon » ;

Alors que,

Première branche

Parmi les documents produits, ceux visés aux 3ème, 4ème et 5ème tirets de la décision entreprise n'avaient pas du tout pour visée de démontrer la situation d'indigence du requérant dans son pays d'origine (il s'agit des revenus de son père, le contrat de bail enregistré de ce dernier et une attestation de non émarginement au CPAS concernant son père ainsi que lui-même) ;

Or, la partie adverse liste ces documents parmi ceux dont elle déduit (l'usage de l'adverse « dus » le confirme) le caractère non établi de l'absence ou de l'insuffisance de revenus dans le chef du requérant

et donc sa qualité de membre de famille à charge ; en cela, la décision entreprise est dès lors motivée de façon incompréhensible et non pertinente, et donc non conforme aux exigences contenues aux dispositions et principes visés au moyen ;

Deuxième branche

Parmi les documents produits par le requérant à l'appui de sa demande de séjour figure une attestation de non-imposition à la Taxe d'habitation et à la taxe d'habitation et la taxe des services communaux ;

La partie adverse considère que ce document ne saurait servir de preuve de ce que le requérant n'est le propriétaire d'aucun bien au Maroc dans la mesure où il a été établi sur base des déclarations du requérant lui-même dont ne peut évaluer la réalité et la véracité ;

La taxe d'habitation est visées aux articles 19 à 32 du Code Général des Impôts (CGI) du Maroc ; elle « porte annuellement sur les immeubles bâtis et constructions de toute nature occupés en totalité ou en partie par leurs propriétaires à titre d'habitation principale ou secondaire ou mis bénévolement, par lesdits propriétaires, à la disposition de leurs conjoints, ascendants ou descendants, à titre d'habitation, y compris le sol sur lequel sont édifiés lesdits immeubles et constructions et les terrains y attenants, tels que cours, passages, jardins lorsqu'ils en constituent des dépendances immédiates. » (art. 19 du CGI) ;

La taxe sur les services communaux est pour sa part visée aux articles 33 à 49 du CGI ; elle n'est pas due par les personnes exonérée du paiement de la taxe d'habitation (article 34) ;

Selon le site Internet de la Direction générale des impôts du Maroc (www.tax.gov.ma), pour obtenir une attestation telle celle produite par le requérant, il faut produire :

« (...) »

- 1. La demande, formulaire modèle AAP009.*
- 2. Une copie de la CNI pour les marocains résidant au Maroc ou à l'étranger ou une copie de la carte de séjour pour les étrangers résidant au Maroc.*
- 3. Un certificat de résidence dans le cas où l'adresse d'habitation est différente de celle figurant sur la CNI.*
- 4. Une copie du contrat de bail légalisé et enregistré ou une copie du reçu de loyer ou de l'engagement légalisé du propriétaire ou de l'occupant.*
- 5. Une copie du contrat de vente pour les contribuables ayant cédé le bien objet de l'imposition TH/TSC en cours d'année.*

(...) » (pièce 4)

S'il est donc requis qu'une déclaration sur l'honneur soit effectuée (via le formulaire AAP009 cité ci-dessus, dont un exemplaire¹ est produit en pièce 5), cette déclaration doit être accompagnée d'autres documents (un certificat de résidence de la personne concernée ainsi que, le cas échéant, une copie du contrat de bail légalisé et enregistré ou une copie du reçu de loyer ou de l'engagement légalisé du propriétaire ou de l'occupant) qui permettent à l'administration de vérifier la réalité du contenu de la déclaration sur l'honneur ;

Ce sont ces vérifications qui expliquent qu'en l'espèce, la déclaration sur l'honneur a été souscrite le 30.10.2018 et l'attestation de non-imposition seulement délivrée le 05/11/2018 ;

Dès lors, en considérant que ladite attestation a été établie sur la base des déclarations du requérant lui-même dont ne peut évaluer la réalité et la véracité et en refusant, pour ce motif de prêter foi aux allégations selon lesquelles ce document fait preuve de ce que le requérante n'est le propriétaire d'aucun bien immobilier au Maroc, la partie adverse n'a pas valablement motivé la décision entreprise et a violé la foi du au contenu de ce document ;

Troisième branche

Parmi les documents produits par le requérant à l'appui de sa demande de séjour figure également une attestation du revenu global imposé dont il ressort qu'il n'a déclaré aucun revenu lors des exercices fiscaux 2016 à 2018 (revenus des années 2015 à 2017) ;

Selon le site Internet de la Direction Générale des Impôts du Maroc, pour pouvoir faire établir de tels documents, la personne visée doit produire, outre la copie de sa carte d'identité nationale (et, le cas échéant, une attestation de travail ou de non emploi), un formulaire de demande (n°AAP0049) contenant une déclaration sur l'honneur relatives à ses revenus (un exemplaire de ce formulaire2 est joint en pièce 6) ;

La partie adverse ne met pas en cause la réalité des constats contenus dans ces attestations ; elle considère cependant que ces documents ne sauraient servir de preuve de ce que le requérant ne dispose pas de revenu sur l'ensemble du territoire du Maroc dès lors qu'ils ont été délivrés par la Direction provinciale des impôts de Tétouan de sorte qu'ils ne viseraient que les seuls revenus acquis en cette province « maar dit zegt niets over het feit dat betrokkene eventueel een inkomen kan hebben uit een andere provincie op het grondgebied » ;

Or, s'il est exact que les deux attestations produites ont été dressées par la Direction provinciale des impôts de Tétouan, il ne peut pour autant être déduit de ce constat que ces documents ne porteraient que sur les seuls revenus acquis dans ce ressort territorial ;

D'une part, les documents en question ne disent aucunement ;

D'autre part, le Code Général des Impôts du Maroc ne connaît pas un tel découpage territorial de l'impôt sur le revenu dont il pourrait se déduire que l'attestation de revenu délivrée par une direction provinciale des Impôts déterminée ne concernerait que les seules revenus acquis dans le ressort territorial de ladite province ; au contraire l'article 23 du CGI (qui fixe le champ d'application territorial de l'impôt sur le revenu) expose que :

« I.- Sont assujetties à l'impôt sur le revenu :

- 1. les personnes physiques qui ont au Maroc leur domicile fiscal, à raison de l'ensemble de leurs revenus et profits, de source marocaine et étrangère ;*
- 2. les personnes physiques qui n'ont pas au Maroc leur domicile fiscal, à raison de l'ensemble de leurs revenus et profits de source marocaine ;*
- 3. les personnes, ayant ou non leur domicile fiscal au Maroc, qui réalisent des bénéfices ou perçoivent des revenus dont le droit d'imposition est attribué au Maroc en vertu des conventions tendant à éviter la double imposition en matière d'impôts sur le revenu.*

(...) »

Les subdivisions territoriale de l'administration des impôts marocaine n'existent que pour des raisons d'efficacité et d'accessibilité pour les citoyens (selon le site Internet de la Direction Générale des Impôts, « Au niveau territorial, la DGI est organisée par type et par taille de contribuable. Ses services sont spécialisés pour gérer distinctement les dossiers des particuliers, des professionnels, des personnes morales et des grandes entreprises, dans le but de fournir un service de proximité adapté à chaque profil. Chaque contribuable s'adresse ainsi à un interlocuteur unique polyvalent qui traite son dossier au titre de ses différents impôts. ») ;

Pour ces raisons, en déduisant de ce que les attestations du revenus global imposé produites par le requérant ont été délivrées par la Direction provinciale des Impôts de Tétouan l'idée selon laquelle ces attestations ne viseraient que les seuls revenus acquis en cette province et ne diraient rien des autres revenus éventuellement acquis par le requérant dans d'autres Provinces du Maroc, la partie adverse n'a pas valablement motivé la décision entreprise et violé la foi du au contenu desdites attestations ;

Quatrième branche

La partie adverse relève enfin que le requérant (au même titre que son frère et sa mère) a bénéficié d'envois d'argent de la part de son père, depuis le 19.12.2012 et jusqu'au 10.12.2016, date du dernier envoi (ce qui s'explique par la circonstance que le requérant est arrivé en Belgique au début de l'année 2017) ;

La partie adverse ne tire aucun argument de ces constats, quant à la situation d'indigence dans laquelle se trouvait le requérant dans son pays d'origine, situation d'indigence que la partie adverse considère non établie ;

La motivation de la décision entreprise se révèle dès lors sur ce point incompréhensible et donc non conforme aux exigences contenues aux dispositions et principes visés au moyen ;”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar vader, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

3.5. De verwerende partij meent echter dat de stukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd niet aantonen dat de verzoekende partij zelf geen inkomsten verwierf of onvoldoende waardoor hij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Betreffende de door de verzoekende partij voorgelegde *“attestation du revenu global impose au titre de l’année 2016, 2017 en 2018”* van 5 november 2018, motiveert de verwerende partij dat deze attesten werden afgeleverd op vraag van de verzoekende partij en dat deze opgemaakt werden door de provinciale directie van de belastingen te Tetouan, maar dit niets zegt over het feit dat de verzoekende partij eventueel een inkomen kan hebben uit een andere provincie op het grondgebied.

3.6. Betreffende de voorgelegde *“attestation du revenu global impose au titre de l’année 2016, 2017 en 2018”* van 5 november 2018 argumenteert de verzoekende partij dat hoewel het correct is dat de attesten opgemaakt zijn door de *“Direction provinciale des impôts de Tétouan”*, hieruit niet kan afgeleid worden dat deze documenten enkel betrekking zouden hebben op inkomsten bekomen in deze regio. Zij betoogt dat de voorgelegde documenten dit geenszins stellen alsook dat de *“Code Général des Impôts du Maroc”* geen territoriale splitsing van de belastingen op het inkomen kent waaruit zou afgeleid kunnen worden dat een attest afgeleverd door een provinciale directie enkel de inkomsten ontvangen in die provincie betreffen. Om deze redenen meent de verzoekende partij dat door uit het feit dat de attesten afgeleverd zijn door de provinciale directie het idee af te leiden dat deze attesten enkel de inkomsten betreffen bekomen in deze provincie en niets zeggen over andere inkomsten eventueel bekomen in andere provincies, de verwerende partij de bestreden beslissing niet geldig heeft gemotiveerd en de bewijskracht van de inhoud van deze attesten schendt.

3.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij meent dat uit het feit dat de voorgelegde *“attestation du revenu global impose au titre de l’année 2016, 2017 en 2018”* werden opgemaakt door de provinciale directie van de belastingen te Tetouan, kan worden afgeleid dat de attesten enkel betrekking hebben op inkomsten uit Tetouan. Immers wordt voorts gemotiveerd dat het attest niets zegt over het feit dat de verzoekende partij eventueel een inkomen kan hebben uit een andere provincie op het grondgebied.

De Raad stelt echter vast dat uit de voorgelegde attesten, die zich in het administratief dossier bevinden, geenszins blijkt dat de erin voormelde inkomsten enkel betrekking zouden hebben op de inkomsten bekomen op het grondgebied van de directie die het attest heeft opgemaakt. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan ook niet afgeleid worden waarom de verwerende partij partij meent dat uit het loutere feit dat de voorgelegde "*attestation du revenu global impose au titre de l' année 2016, 2017 en 2018*" werden 'opgemaakt' door de provinciale directie van de belastingen te Tetouan, kan worden afgeleid dat de in de attesten vermelde inkomsten enkel betrekking hebben op inkomsten uit Tetouan.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat door uit het feit dat de attesten afgeleverd zijn door de provinciale directie het idee af te leiden dat deze attesten enkel de inkomsten betreffen bekomen in deze provincie en niets zeggen over andere inkomsten eventueel bekomen in andere provincies, de verwerende partij de bestreden beslissing niet rechtsgeldig heeft gemotiveerd. De Raad stelt vast dat de verwerende partij deze kritiek in haar nota met opmerkingen niet met concrete argumenten weerlegt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de enkele vaststelling dat de attesten werden afgeleverd op vraag van de verzoekende partij, niet blijkt waarom de attesten niet kunnen aantonen dat de verzoekende partij geen of onvoldoende inkomen verwierf.

3.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. De opmerkingen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vermogen niet de voormelde vaststellingen te weerleggen.

Het feit dat de verwerende partij beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid, doet geen afbreuk aan de verplichting zich te baseren op de juiste feitelijke gegevens en die correct te beoordelen.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER